ULTIMELE ŞTIRI DIN STRAINATATE

A cincea aniversare a sancţiunilor impotriva Italiei

Cuvântarea Ducelui

Roma, 18 (Rador). — Cu prilejul celei de a 5-a aniversări a sancţiunilor împotriva Italiei fasciste, Ducele a convocat la Palatul Veneţia directoriile federaţiilor provinciale ale partidului fascist.

Ducele a fost primit cu manifestaţii entuziaste de către cei prezenţi.

Cu acest prilej, întrerupt adesea de aclamaţiile asistenţii, Ducele a ţinut următorul discurs:

Camarazi!

Veţi înţelege că n'am ales la întâmplare ziua convocării la Roma a conducătorilor provinciali ai partidului. Ziua aceasta este o zi de biruinţă pentru Italia fascistă şi de înfrângere pentru coaliţia societară a celor 52 state asediatoare. Data de 18 Noemvrie 1935 este hotăritoare în istoria Europei. Ea a însemnat prima încercare de asalt în stil mare, deslănţuită de lumea veche, reprezentată în ferocele ei egoism şi în ideologiile sale învechite, prin Societatea Naţiunilor, împotriva noilor forţe europene, tinere şi revoluţionare, reprezentate de Italia şi Germania.

In ziua aceea au început: despărţirea, antitezele şi lupta care, după compromisul dela München, acceptat de democraţii numai în scopul de a câştiga timp, trebuiau să ducă la războiul declarat de Franţa şi de Anglia contra Germaniei.

Niciodată nu trebue uitat că iniţiativa războiului a pornit dela Londra, urmată numai la câteva ceasuri de Paris. Afirm solemn şi fără teamă de a fi desmint vreodată, că răspunderea războiului cade exclusiv asupra Marei Britanii. Pacea ar fi putut fi păstrată, dacă Anglia n'ar fi început — cu deplina învoire a Franţei — în locul unei revizuiri constructive a tratatelor, politica sa de încercuire, devotată nu pentru a păstra polonilor Danzigul — ţinut absolut german — ci cu scopul de a doborî puterea politică şi militară renăscândă a Germaniei.

PACEA PUTEA FI SALVATA

Pacea putea fi salvată dacă Anglia n'ar fi respins toate încercările de apropiere făcute de Germania, care mersese până la semnarea unui pact naval ce-i impunea o situaţie de inferioritate clară şi permanentă.

Pacea putea fi salvată chiar şi în ultimele ceasuri din August 1939, dacă Anglia, sub presiunea ambasadorului Poloniei, venit la Foreign Office în ziua de 1 Septembrie la ora 23, n'ar fi pus, pentru adeziunea ei la conferinţa propusă de Italia, o condiţie absolut cu neputinţă de acceptat fiindcă era umilitoare, şi anume condiţia că trupele germane, al căror marş pornise, nu trebuiau numai să se oprească, ci să se înapoieze până la liniile de plecare.

Cele ce s'au petrecut în lunile următoare le-am trăit cu toţii şi este de prisos să le mai amintim. In toată istoria neamului omenesc, nu s'a mai văzut niciodată un val atât de uriaş de mistificări şi minciuni ca acela pe care l-au deslănţuit organele de propagandă ale guvernului britanic în timpul campaniei din Polonia, Norvegia, Belgia şi Olanda, campanie terminată prin înfrângerea armatei britanice şi a armatei franceze. Infrângerea acesteia din urmă a fost fără precedent prin proporţiile ei imense şi prin repeziciunea ei aproape de necrezut.

Dacă sistemul minciunii este cel mai potrivit pentru îndobitocirea şi îngreuiarea spiritului unui popor, se poate afirma fără greş că poporul britanic a ajuns la o întâietate indiscutabilă şi de neîntrecut în această direcţie. Franţa se poticnea, dar era încă departe de a fi în genunchi, şi nimeni pe lume nu putea să prevadă că o armată cântată ca fiind cea mai tare din Europa, se va topi ca zăpada la soare, când, la 10 Iunie, Italia intra în război pentru a-şi îndeplini, în litere şi în spirit, alianţa şi pentru a sdrobi definitiv zăbrelele închisorii sale în Marea sa.

După două săptămâni venea armistiţiul şi Franţa renunţa la o luptă pe care a mai reluat-o din când în când după aceea, dar numai pentru a se apăra de atacurile mişeleşti ale fostei sale aliate, cum fost cazul dela Oran şi la Dakar.

REALIZARILE ITALIEI IN ACTUL RAZBOI

Dela 10 Iunie şi până astăzi au trecut mai bine de cinci luni de război; cinci luni de lupte serioase pe fronturi îndepărtate şi multiple, pe pământ, pe mare şi în aer, în Europa şi în Africa.

Ingăduiţi-mi să adresez un gând plin de admiraţie italienilor care au în momentul acesta cinstea de a se bate.

Pe frontul Alpilor, ca şi pe frontul african, armata a dovedit că moralul ei este acela pe care l-am voit noi. Infrângerea englezilor în Somalia britanică a fost totală: la Berbera, ca şi la Dunkerque, englezii au fugit şi s'au răzbunat reproşându-ne că am săvârşit, bătându-i, o ireparabilă greşală strategică.

Forţele armatei din Imperiul African — imperiu care, după prevederile inamicilor, ar fi trebuit să se prăbuşească — au luat pretutindeni iniţiativa, iar încercările britanice de a provoca revolte în interiorul lui au eşuat lamentabil.

In Libia, tot noi am atacat, iar ocuparea fulgerătoare a oraşului Sidi I Barrani trebue să fie considerată nu ca o operaţiune de încheere, ci ca un început. Actele de eroism, săvârşite de ofiţerii şi soldaţii armatei italiene pe fronturile terestre, pot da naţiunii un legitim sentiment de mândrie. Ofiţerii şi echipajiile marinei îşi fac în tăcere şi adesea eroic datoria pe mai multe mări şi oceane — dela Oceanul Indian până la Atlantic — unde îşi au posturile. Ei se supun unui consemn sever şi au dat lovituri foarte grele marinei inamice. Marina noastră apără liniile noastre de comunicaţii din Mediterana şi Adriatica, şi le apără atât de bine, încât marina inamică n'a izbutit să le întrerupă sau măcar să le stânjenească.

Aviaţia italiană este şi astăzi — mai mult chiar decât oricând — la înălţimea misiunii sale. Ea a dominat şi domină cerurile. Aparatele ei de bombardament ajung până la obiectivele cele mai îndepărtate, iar vânătorii ei dau inamicului lovituri nemiloase. Oamenii sunt cu adevărat oameni ai vremii noastre: calmul plin de îndrăzneală este calitatea lor dominantă. Cât despre maşini, uzinele noastre produc în fiecare lună de patru ori mai mult decât înainte de război. Nu va trece mult şi, graţie construirilor masive de tipuri noui, vom fi poate în frunte şi cu siguranţă la egalitate cu maşinile cele mai moderne ale altor ţări.

ELOGIUL VIRTUŢILOR POPORULUI ITALIAN

Dar ,după forţele armate, îngăduiţi-mi să fac elogiul disciplinei, al simţului datoriei, al neclintitei tării de suflet a poporului italian. El primeşte cu voe bună restrângerile ce rezultă din starea de război, restrângeri ce sunt încă suportabile dari cari ar putea deveni mai grave; călăuzit de intuiţia lui politică mi-

DUCELE

lenară, el înţelege că războiul acesta este un război decisiv; este ca al treilea război punic, care trebue să se încheie şi se va încheea prin nimicirea Cartaginei moderne: Anglia. Un popor puternic, ca poporul italian, nu se teme de adevăr, ci îl cere întreg. Iată de ce comunicatele noastre de război sunt expresia documentată a realităţii. Semnalăm loviturile pe care le dăm şi acelea pe care le primim; aparatele pe care le doborîm şi acelea pe care le pierdem; zilele favorabile şi zilele mai puţin favorabile. Publicăm în fiecare lună pierderile de oameni şi de materiale .M'aşi socotti micşorat faţă de popor şi faţă de mine însumi dacă aş adopta altă metodă pentru a acoperi sau a atenua realitatea, bună sau rea. Dacă aş face aşa, aş obişnui rău poporul şi l-aş umili. Nu voi face aceasta niciodată şi am şi dat ordin categoric comandanţilor militari de pe front şi autorităţilor civile periferice să nu trimită la Roma, pentru difuzare, ştiri ce n'ar fi riguros şi personal controlate.

REZULTATUL BOMBARDAMENTULUI DELA TARENTE

In legătură cu aceasta, vreau să amintesc că în Camera Comunelor au izbucnit strigăte de bucurie când d. Chuchill a putut în sfârşit să dea o veste bună: vestea privitoare la acţiunea efectuată în portul Tarente de avioanele torpiloare engleze. In adevăr, trei vapoare au fost atinse, dar niciunul nu a fost scufundat, şi unul singur — după cum a fost anunţat în comunicatul forţelor noastre armate — a fost avariat, iar repararea lui va cere un timp destul de lung. Celelalte două, după părerea unanimă a technicienilor, vor fi repede readuse la prima lor putere de acţiune. Este fals — accentuez: fals — că alte două vapoare de război şi două vase auxiliare ar fi fost scufundate, sau lovite sau măcar uşor avariate. A amplifica şi a înmulţi cu şase un succes pe care noi cei dintâi l-am recunoscut, este o dovadă de rea credinţă. Pentru a completa tabloul, d. Churchill ar fi putut să dea onorabililor săi câteva indicaţii asupra soartei pe care au avut-o „Liverpool" şi „Kent" şi asupra soartei altor mari unităţi, torpilate nu de mult în Mediterana centrală sau în portul Alexandria de submarinele sau de aerotorpiloarele italiene.

AXA NU ERA ŞI NU ESTE O VORBA GOALA

Intrarea noastră în război a demonstrat că axa nu era şi nu este o vorbă goală. Din Iunie şi până astăzi, colaborarea noastră cu Germania este cu adevărat o colaborare camaraderească şi totalitară. Mergem cot la cot. Această unire a popoarelor noastre devine tot mai strânsă şi se întinde la toate domeniile activităţii lor militare, economice, politice şi spirituale.

Atât în ce priveşte prezentul, cât şi în ce priveşte viitorul, identitatea de vederi este desăvârşită. Intâlnirile mele cu Fuehrerul nu sunt decât consfinţirea acestei fuziuni complecte a concepţiilor noastre. Când mă întâlnesc cu Fuehrerul, nu văd în el numai pe şeful creator al Germaniei Mari, pe comandantul armatelor care au văzut concretizându-se în victorie concepţii strategice geniale, socotite adesea ca mai mult decât îndrăzneţe; ci văd în el mai ales pe animatorul mişcării naţional-socialiste, pe revoluţionarul care a deşteptat poporul german şi l-a făcut să devină protagonistul unei noui concepţii a lumii absolut asemănătoare cu concepţia fascismului italian. Identitatea de vederi este rezultatul acestei premise revoluţionare. Ea izvorăşte din întâlnirea a două revoluţii, care sunt, atât în domeniul internaţional, cât şi în cel social, abia la începutul drumului lor.

Toate acţiunile în legătură cu desvoltarea pactului tripartit în occident sau în basinul dunărean, sunt duse de comun acord; tot aşa ceeace priveşte viitoarea poziţie a Franţei. Este limpede acum că axa nu vrea să facă o pace de represalii sau de răzbunări, dar este bine stabilit că unele revendicări trebue să fie satisfăcute. Aceste revendicări, mai mult decât legitime, ar fi putut face obiectul unor discuţii şi înainte de război, dacă nu ni s'ar fi strigat de atâtea ori, în chip tragic şi totodată ridicul: „Niciodată!" Când s'a făcut aluzie la eliminarea acestui „niciodată", era prea târziu. Italia îşi alesese calea, din Mai 1939. Zarurile erau aruncate. Dar tocmai din cauza caracterului lor legitim, revendicările noastre vor trebui să fie primite fără compromisuri şi fără soluţii temporare, pe care noi le respingem categoric de pe acum. Numai după această limpezire totală va fi posibil, în cadrul Europei noui creiate de axă, să se deschidă un capitol în istoria relaţiilor dintre Italia şi Franţa, care a fost atât de agitată.

Este de prisos să mai confirm că pacea, ca şi armisiţiul, va fi o pace comună, adică o pace a axei.

CONSFINŢIREA FRAŢIEI DE ARME GERMANO-ITALIENE

Pentru a consfinţi frăţia de arme italo-germană, am cerut şi obţinut dela Fuehrer o participare directă a submarinelor şi avioanelor noastre lu lupta contra Marei Britanii. Aadaug imediat că Germania nu avea nevoe de concursul nostru. Valoarea luptătorilor ei pe pământ, pe mare şi în aer; puterea sa industrială; capacitatea sa organizatoare şi tecnică; randamentul mâinii sale de lucru sunt elemente bine cunoscute. Cifrele care arată producţia de avioane şi de submarine atinsă de Germania sunt excepţionale şi în neîncetat progres. Totuşi, îi sunt mulţumitor Fuehrerului pentru că a primit oferta mea: nimic nu face mai solide şi mai durabile relaţiile între două popoare decât sângele vărsat în comun şi sacrificiul suportat în comun, când acele popoare se inspiră dintr'o loialitate absolută şi dintr'o identitate de interese şi de idealuri.

Sunt sigur că aviatorii noştri şi echipajele submarinelor noastre vor face cinste drapelului nostru.

RAFUIALA CU GRECIA

După ce am arătat o lungă răbdare, am smuls masca unei ţări care era garantată de Marea Britanie; masca unui inamic viclean: Grecia. Este o răfuială care trebuia făcută.

Trebue să spun un lucru, care va surprinde poate pe unii clasicişti italieni cari se află în întârziere faţă de epoca lor: grecii urăsc Italia mai mult decât oricare alt popor. Este o ură care pare inexplicabilă la prima vedere, dar ea este generală, adâncă şi nevindecabilă în toate clasele, în oraşe şi în sate, sus şi jos, pretutindeni. De ce? Este un mister. Poate pentru că Santarosa a plecat din Piemontul său natal spre a se duce să moară, naiv şi eroic, la Sfacteria, pentru Grecia? Poate pentru că Antonio Fratti, garibaldianul din Forli, a repetat acelaşi gest de naivitate sublimă cu 70 de ani mai târziu, în lupta dela Domokos? E un mister, dar faptul există. Pe această ură, care poate fi calificată drept caraghioasă, a fost clădită politica Greciei din ultimii ani: o politică de complicitate absolută cu Marea Britanie. Nici n'ar fi putut să fie altfel, din moment ce Regele este englez, clasa politică este engleză, iar bursa — la propriu şi la figurat — este engleză.

Această complicitate, manifestată în mai multe feluri, care vor fi documentate la timp în chip categoric, era un act de ostilitate necurmată contra Italiei. Din documentele găsite de statul major german în Franţa, la Vitry-la-Charite, rezultă că încă din luna Mai Grecia oferise franco-englezilor toate bazele sale aeronavale.

Trebuia să se pună odată capăt acestei situaţii, ceeace s'a şi făcut la 28 Octombrie, când trupele noastre au trecut frontiera greco-albaneză. Munţii aspri ai Epirului şi văile lor mocirloase nu se potrivesc pentru un război-fulger, cum ar pretinde incorigibilii amatori ai strategiei acelor înfipte pe hartă. Niciun act şi niciun cuvânt, pornit dela mine, dela guvern sau dela vreun alt element responsabil n'au lăsat să se prevadă un război-fulger. Nu cred că merită osteneala de a mai desminţi toate informaţiile lansate de propaganda grecească şi de difuzoarele ei englezeşti. Acea faimoasă divizie alpină „Julia", care ar fi avut pierderi enorme, ar fi fugit şi ar fi fost pulverizată de greci, a fost vizitată de generalul Soddu, care după inspecţie, la 12 Noembrie, mi-a telegrafiat următoarele: „Am vizitat azi dimineaţă divizia alpină Julia şi trebue să vă semnalez, Duce, măreaţa impresie pe care mi-a lăsat-o această superbă unitate, mai mândră şi mai solidă decât oricând în rândurile alpinilor ei de granit".

GRECIA VA FI ZDROBITA

Este printre voi, camarazi, vreunul care îşi aminteşte discursul ţinut de mine în Iulie 1935 la Eboli, înainte de războiul din Etiopia? Am spus atunci că îl vom sdrobi pe Negus. Acum, cu aceeaşi certitudine absolută vă spun că vom sdrobi Grecia. Puţin importă dacă o vom sdrobi în două luni sau în 12 luni. Războiul este abia la început. Avem oameni şi mijloace suficiente pentru a nimici orice rezistenţă din partea Greciei. Ajutorul englez nu ne va putea împiedeca de a aduce la îndeplinire această hotărîre fermă şi nici nu-i va putea scăpa pe greci de catastrofa pe care au voit-o şi au dovedit că o merită. A crede sau a presupune că lucrurile vor fi altfel inseamnă a nu mă cunoaşte. Când am pornit, nu mă opresc decât la capăt. Am dovedit-o şi o voi mai dovedi, orice s'ar fi întâmplat, orice s'ar întâmpla şi orice ar putea să se mai întâmple. Cei 372 morţi, cei 1081 răniţi şi cei 650 dispăruţi din primele zece zile de luptă pe frontul din Epir vor fi răzbunaţi.

PARTIDUL FASCIST TREBUE SĂ-ŞI INTENSIFICE ACTIVITATEA LA MAXIMUM

Camarazi!

In acest ceas istoric şi cu adevărat solemn, care aşează continentele în adversităţi sau în înţelegere, partidul, care este apărătorul şi continuatorul revoluţiei, trebue să intensifice la maximum toate formele activităţii sale. La începutul războiului, o oarecare încetinire în activitatea partidului a decurs din plecarea pe front a tuturor conducătorilor. Acum nu va mai fi aşa. Nu este şi nu va fi o mobilizare generală. Nu sunt rechemate decât două contingente şi mai sunt disponibile vreo 30. Avem sub arme un milion de oameni. In caz de nevoe, putem să mai chemăm opt milioane.

In aceste condiţii, partidul trebue să-şi reia funcţiunea cu o tărie mereu crescândă, pornind vitejeşte bătălia sa pe frontul intern, pe planul politic, economic şi spiritual, conform stilului fascist. Partidul trebue să se debaraseze şi să debaraseze naţiunea de tot ce a mai putut rămâne ca lest de mică-burghezie în înţelesul cel mai larg pe care îl dă acestui termen. Partidul trebue să menţină şi să accentueze climatul vremilor aspre. Să se îndrepte şi mai mult şi mai puternic spre popor, pentru a-i apăra sănătatea morală şi existenţa materială. Un anumit pacifism, care îmbracă un caracter pseudo-cerebral şi pseudo-universal, trebue să fie supraveghiat cu atenţie şi combătut. El nu este la locul lui, cel puţin în această epocă a fierului şi a tunului. Nimic nu există şi nimic nu trebue să existe, în afară de ţinta supremă pentru care am luat armele.

Germani şi italieni, suntem un bloc de 150 milioane de oameni hotăriţi şi uniţi, solid aşezaţi în inima Europei, din Norvegia până în Libia.

Biruinţa stă de pe acum în mâinile acestui bloc.

UN DISCURS LA RADIO AL D-LUI BOTTAI

Roma, 18 (Rador). — *D. Giuseppe Bottai, ministrul educaţiei naţionale, a rostit Luni Dimineaţa un discurs la radio comemorând aniversarea sancţiunilor.*

El a arătat cu acest prilej reacţiunea victorioasă a poporului italian, căruia sancţiunile i-au dat o forţă nouă şi i-au întărit voinţa de a ajunge la o cât mai mare autonomie economică. Această autonomie a continuat şi după ce au încetat sancţiunile.

D. Bottai a arătat apoi că Italia duce astăzi un război care este o consecinţă a sancţiunilor şi o manifestare de nezdruncinat a voinţei italienilor de a se elibera de dominaţia britanică.

SITUAŢIA PE FRONTURILE DE LUPTĂ

Aviaţia germană a atacat cu succes Londra şi obiective militare de pe coasta de sud a Angliei

Comunicatul german

Berlin, 18 (Rador). — Inaltul comandament al forţeloir armate germane comunică.

In noaptea de 16 spre 17 Noembrie, aviaţia a atacat cu succes Londra şi obiective militare importante situate în partea de sud a insulei britanice, cum şi instalaţii ale industriei de armament din Anglia centrală.

In largul coastei orientale a Angliei a fost scufundat un vapor de comerţ şi un vas pentru aşezarea minelor, iar un alt vapor de comerţ a fost grav lovit.

Bateriile cu tragere lungă ale armatei şi marinei au luat sub focul lor un convoi inamic, care încerca să treacă prin Marea Mânecii navigând în apropierea coastei engleze, la adăpostul întunericului. Convoiul a fost împrăştiat, iar vapoarele ce făceau parte din el s'au refugiat în diferite porturi engleze.

In noaptea de 17 spre 18 Noembrie, avioane britanice au aruncat bombe în mai multe locuri în Germania occidentală. Incendiile, ce s'au declarat la o oţelărie şi la o cărămidărie au fost stinse imediat, prin acţiunea energică a pompierilor acestor întreprinderi.

Aviatorii britanici au mai aruncat bombe în două cimitire şi în cartiere de locuinţe, făcând stricăciuni la câteva case şi rănind un mic număr de persoane.

In luptele aeriene, desfăşurate deasupra Mării Mânecii, trei avioane britanice au fost doborîte Duminică.

Lipsesc 7 avioane germane.

O escadrilă de vânătoare, sub comanda comandorului von Maltzahn, a obţinut, la 15 Noembrie, a 51-a victorie aeriană.

Comunicatele engleze

Londra, 18 (Rador). — Ministerul aerului şi securităţii interne comunică:

Din informaţii primite mai târziu, cu privire la atacurile aeriene din noaptea de Duminică spre Luni, reese că în câteva locuri din regiunea Londrei şi în mai multe oraşe de pe coasta Mării Mânecii, au fost făcute stricăciuni la mai multe case de locuit.

Victimele nu sunt numeroase, dar mai multe persoane au fost omorite.

*

Londra, 18 (Rador). — Un comunicat al ministerului aerului şi securităţii interne publică:

Activitatea aeriană a inamicului pe deasupra Marei Britanii în cursul zilei de Luni a avut un caracter secundar.

Au fost aruncate bombe în mai multe locuri de pe coasta de est şi pe coasta comitatelor Sussex şi Kent.

Sunt mai multe victime. Se înregistrează şi pagube pricinuite clădirilor.

Avioanele germane s'au apropiat în două rânduri de Londra de sud-est.

Au fost aruncate bombe în două puncte din regiunea londoneză, pricinuindu-se stricăciuni la diferite clădiri, dar înregistrându-se foarte puţine victime.

Comunicatul italian

Roma, 18 (Rador). — Iată comunicatul oficial no. 164, dat de cartierul general al forţelor armate italiene:

Pe ziua de eri, slabă acţiune de detaşamente pe frontul din Grecia. In zona Koniţa, o formaţie a cavaleriei inamice a fost nimicită în întregime.

Aviaţia noastră, în strânsă colaborare cu trupele, a desfăşurat intense şi repetate acţiuni de bombardament în zonele Kalibaki şi Koniţa, tăind poduri şi şosele. In plus, au fost lovite instalaţii defensive şi grupuri de barăci, provocându-se violente incendii şi explozii şi trăgându-se cu mitralierele contra forţelor mecanizate, trupelor şi poziţiilor antiaeriene inamice.

Avioanele noastre au mai bombardat baza dela Corfu. Două din ele nu s'au înapoiat.

Un avion inamic a fost doborît în apropiere de Sicilia. Echipajul lui, compus din un ofiţer şi un subofiţer, a fost capturat.

Avioanele noastre au bombardat bazele navale dela Suda şi Alexandria, lovind un vapor ancorat în portul Alexandria. La eşirea aceluiaş port, a fost torpilat un crucişetor de tipul „Leander" de către unul din avioanele noastre.

In Africa de Nord, avioanele italiene au bombardat calea ferată dela Fuka El Daba şi linia ferată dela Marsa Matruh.

Avioanele inamice au aruncat bombe contra oraşului Benghazi, omorînd o femee şi un copil, rănind şase persoane, printre care sunt două femei şi un copil, şi pricinuind stricăciuni la casele de locuit. Inamicul a mai aruncat bombe şi la Bardia, dar fără rezultat.

In Africa Orientală italiană, un crucişetor inamic a încercat să bombardeze portul Mogadiscio, lovit însă de focul bateriilor noastre de coastă, el s'a îndepărtat ascunzându-se după nourl de fum.

Aviaţia inamică a bombardat localitatea Agordat, fără a face victime şi pricinuind numai pagube uşoare.

Un avion inamic a fost doborît în regiunea lacului Rudolf.

Comunicatul grec

Atena, 18 (Rador). — Comunicatul oficial al înaltului comandament, publicat în seara de 17 Noembrie:

Pe întregul front s'au desfăşurat şi astăzi lupte, atât în Epir, cât şi în regiunea muntoasă dela est de Goriţa. Am ocupat înălţimi de mare valoare militară, am luat prizonieri şi material de război, cu toată reacţiunea viguroasă a inamicului, în deosebi a aviaţiei.

Aviaţia inamică a bombardat oraşe şi sate din interiorul ţării, fără a face victime, nici pagube.

Comunicatul oficial al ministerului siguranţei publice anunţă o totală lipsă de activitate a aviaţiei în interiorul ţării pe ziua de 17 Noembrie.

ACTIVITATEA AVIAŢEI BRITANICE

Londra, 18 (Rador). — Comunicatul de Luni al ministerului aerului declară:

Principala forţă de atac a avioanelor de bombardament britanice în noaptea de Duminecă spre Luni a fost îndreptată contra rafinăriilor de petrol dela Gelsenkirchen. Alte avioane au bombardat obiective industriale din Ruhr căile ferate şi fluviale din Germania occidentală, baza navală dela Lorient (Bretagne) şi aerodromurile din teritoriile ocupate. Toate avioanele britanice s'au întors la bazele lor.

Convoiu englez, bombardat in Canalul Mânecii

Berlin, 18 (Rador). — Baterii navale cu tragere lungă au tras asupra unui convoiu inamic, care încerca să profite de întuneric pentru a trece prin canalul Mânecii, dealungul coastei engleze.

Convoiul a fost împrăştiat iar vapoarele care îl alcătuiau s'au refugiat în diferite porturi engleze.

Avion englez prăbuşit în Muntenegru

Belgrad, 18 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" transmite:

Luni dimineaţa, la ora 3 şi 38 un avion englez de tipul Blenheim s'a prăbuşit la pământ lângă localitatea Dalinolovgrad, din Muntenegru, unde căutase să aterizeze forţat.

Cei patru ocupanţi ai avionului au fost găsiţi morţi.

Autorităţile iugoslave au putut [illegible] dintre ei, numiţi Crafford şi Savage, ceilalţi doi ocupanţi fiind complect carbonizaţi.

Unele hârtii găsite în vesta uneia dintre cele patru victime ar arăta că unul din ocupanţi era corespondent al ziarului New York Herald.

Inainte de a cădea, avionul a aruncat bombe.

O mare bătălie între italieni şi greci

O escadră de contra-torpiloare greceşti in canalul Otranto

Belgrad, 18 (Rador). — Agenţia „Avala" transmite:

Corespondenţii ziarelor „Vreme" şi „Politica" anunţă dela frontieră că o mare bătălie se dă acum între trupele greceşti şi italiene în sectorul Lerin-Corcia.

Trupele greceşti, alcătuite din detaşamente de evzoni, atacă fără încetare poziţiile italiene, puternic întărite. Luptele cele mai înverşunate şi ucigătoare se dau pe munţii Ivanet şi Svezda.

Cu toată intensa activitate a artileriei grele şi a aviaţiei precum şi a atacurilor de infanterie, situaţia pare a fi rămas neschimbată cu privire la poziţiile ocupate de cei doi adversari.

Corespondentul din Atena al ziarului „Politica" anunţă că o escadră de contra-torpiloare greceşti a întâlnit în noaptea de 14 spre 15 Noembrie, în canalul Otranto, unităţi ale marinei italiene de război. Rezultatul întâlnirii nu se cunoaşte.

ALARMA AERIANA LA BITOLIA

Belgrad, 18 (Rador). — *Agenţia „Avala" transmite:*

Ziarele semnalează că Duminică dimineaţa la ora şi 30, o nouă alarmă aeriană a fost dată la Bitolia, când a apărut la frontieră un avion străin.

Avionul s'a îndepărtat fără a fi sburat până la Bitolia.

Nouile succese greceşti de pe muntele Ergeri nu sunt confirmate

Istanbul, 18 (Rador). — Corespondentul agenţiei „Stefani" transmite:

Criticul militar al ziarului „Tan", ocupându-se de războiul italo-grec, notează între altele că nouile sucese greceşti depe muntele Egeri nu sunt confirmate.

El adaugă că felul cum se prezintă linia frontului este favorabilă italienilor, care posedă importante puncte strategice într'o regiune pe care ei au fortificat-o în mod puternic.

Un articol consacrat Transilvaniei apărut într'un ziar american

Washington, 18 (Rador). — Ziarul „Christian Science Monitor", publică sub semnătura d-lui R. H. Markham un important articol consacrat Transilvaniei, spunând între altele:

„Problema Transilvaniei ne înfăţişează mai mult de un milion de români umili pierzându-şi multe din drepturile lor vitale şi trecând din nou sub dominaţia unor stăpâni cari vorbesc o limbă străină.

Partea românească a tabloului reprezintă astfel înfrângerea oamenilor de jos. Românii din Transilvania sunt ţărani, aşa cum este cea mai mare parte a populaţiei de acolo; majoritatea din cei 5.542.679 transilvăneni trăesc pe pământ şi din pământ: ei poartă „mocasini" sau cisme, cresc vite, porci sau gâşte, locuind în căsuţe şi sate mici, în direct contact cu valorile primitive şi realităţile naturii.

Anotimpurile trec peste ei cu o inexorabilă monotonie.

O mare parte din locuitorii sud-estului european au fost în aceeaşi situaţie: ei au trăit astfel în decursul lung al secolelor, iar bărbaţii şi femeile cari arau şi culegeau erau de obicei iobagi şi constrânşi să trăiască nemişcaţi pe pământul lor sărac, ca vitele ce le creşteau. Dar în realitate ei sunt bărbaţi şi femei cu aceiaşi indreptăţire la viaţă ca şi restul lumii. Copiii pe care îi duc la biserică merită să trăiască într'o lume liberă şi fericită. Şi timp de secole aceşti ţărani s'au luptat pentru o asemenea lume. Dacă vreodată în măreţia intimă a unei biserici, ne simţim mişcaţi, de sublimul unui imn înălţător, ar fi bine să meditâm asupra eroismului acestor bărbaţi şi femei care au făcut sacrificii pentru a-şi creia o viaţă mai omenoasă, ar fi bine să ne gândim la acea procesiune de ţărani martiri. Nenumăraţi sunt acei bărbaţi şi femei ai „revoluţiei tăcute" care şi-au dat viaţa pentru a scoate pe ţărani din rândul sufletelor odibite. Şi au avut într'adevăr un succes considerabil. In toată Europa occidentală, ţăranii şi-au îmbunătăţit mult situaţia. S'au deschis şcoli pentru copiii lor, s'au clădit case bune pentru familiile lor şi în unele ţări sătenii au câştigat multă influenţă politică. In Serbia şi-au câştigat libertatea, în Bulgaria unul din ei a devenit prim-ministru, în Grecia ei au transformat o naţiune.

In Transilvania deasemeni au progresat în mod remarcabil. Acum nouăzeci de ani, după o mare revoluţie, ţăranii transilvăneni au fost desrobiţi. Acum douăzeci de ani, sub regimul românesc, ei au primit pământ din moşiile feudale. Au câştigat şi dreptul la vot şi au ajuns la un loc de frunte în politica provinciei lor. Sute de şcoli au fost înfiinţate pentru ei, învăţători destul de competenţi i-au luminat în propria lor limbă. Li s'au deschis uşile Universităţilor şi zeci de mii de băeţi şi fete dela sate au primit învăţătură.

Toţi ţăranii, atât cei Români, cât şi ceilalţi, au făcut un real progres în timpul celor două decenii de sub controlul românesc. Administraţia nu era poate desul de bună, dar cu toate aceste defecte penibile, „oamenii umili" au progresat, au ridicat capul şi uitând suspinele au putut să spere în ceva mai bun.

Am trecut des prin casele lor, am poposit în bisericuţele lor pentru a privi cum cântau şi se rugau. Am asistat la întrunirile lor de masă şi am văzut ridicându-se o pădure întreagă de mâini spre a jura că-şi vor da viaţa într'o cruciadă pentru crearea unei noui lumi mai bune. Imi părea rău că oamenii înaintau atât de incet, dar mă bucuram că înaintau totuşi. Trebue oare acum să fie opriţi? In situaţia actuală este probabil dominaţia unui „grup de stăpâni" unguri, într'o aşa zisă „rasă de stăpâni". Ţăranii şi ciobanii sunt priviţi cu dispreţ în noul regim, iar massele dispreţuite de elită. Va fi poate mai multă strălucire, deşi mai multă mizerie. Acest aspect al feudalismului e deci foarte trist. Şi nu e de mirare ca acel care respecta pe Abraham Lincoln îşi temperează aplauzele la vederea cavalerilor medievali intrând în castele şi cetăţi călare pe cai albi de război".

Un ziar italian despre relaţiile italo-române

Roma, 18 Rador). — D. Antonio Beletti publică în ziarul „Gazetta del Pollo" un amplu articol intitulat România Nouă şi revoluţia din 6 Septembrie, spunând între altele:

Generalul Antonescu este astăzi la Roma un oaspete foarte bine venit şi foarte dorit. Prin tradiţia sa, prin rasa sa, prin nevoile sale, şi prin instinct, România este dusă spre latinitate, este chemată de glasul Romei. La rândul ei Roma are toată necesitatea de a fi sora mai mare a României şi prietena ei. De secole România este bratul extrem al latinităţii, impins către Balcani. Latinitatea, — adică Roma, — ajunge în felul acesta la Marea Neagră. Din punct de vedere economic România şi Italia se complectează. Din punct de vedere politic fascismul şi Garda de Fier s'au alăturî în principiile lor fundamentale".

„In Generalul Antonescu şi Horia Sima, Italia găseşte doi sprijinitori inteligenţi şi plini de înţelegere".

D. Beletti încheie astfel:

„Suntem siguri că zguduitoarea revoluţie din 6 Septembrie 1940, va da toate roadele sale, chiar şi în raporturile dintre statele balcanice, dar mai ales în ce priveşte legăturile dintre Italia şi România".

O ordonanţă a Fuehrerului pentru construirea de locuinţe in Germania după război

Berlin, 18 (Rador). — *La 15 Noembrie, Fuehrerul a semnat o ordonanţă privind lucrările pregătitoare pentru construirea de locuinţe in Germania de după război. Ordonanţa spune:*

Sfârşitul victorios al războiului va impune Germaniei sarcini pe care ea nu le va putea îndeplini decât printr'o mărire a numărului populaţiei sale. Este deci necesar ca, prin înmulţirea naşterilor, să fie umplute golurile pe care le va lăsa războiul.

Construirea de noui locuinţe va trebui să aibă ca prim scop asigurarea unei vieţi sănătoase pentru familii numeroase. Spre a se asigura începerea imediată a unui program de construire de locuinţe după război, care să corespundă acestor principii, trebuesc făcute de pe acum pregătirile necesare.

Numărul locuinţelor ce trebuesc construite va fi fixat chiar de Fuehrer. Pentru primul an de după război se prevede construirea a 300.000 de locuinţe.

Se va da o atenţie specială construcţiilor destinate muncitorilor agricoli. Se va ţine seama de toate experienţele războiului şi locuinţele vor fi prevăzute cu adăposturi solide, în care locuitorii să poată dormi liniştiţi în timpul unui eventual bombardament aerian.